

Donderdag 31 december 2009 – Meerssen

donderdag 31 december 2009

Laatst geupdate op donderdag 31 december 2009

Het weer sombert hier de dag door. Het wordt kouder en het is mistig. Net even naar Maastricht geweest om daar wat lekkere dingen te kopen. Kan ook in Meerssen, overigens, maar ik had gewoon even zin in Maastricht. Niet dat het vandaag écht een dag is voor Maastricht maar het bloed kruipt ... Het is er veel te druk, het is er koud en toen ik er wegreed, regende het. En het begon er al heel erg vol te lopen. Maastricht is in deze periode van het jaar een stad waar iedereen zijn toevlucht lijkt te zoeken. Denk aan fans van Winterland, fans van de uitverkoop, fans van lekker eten en drinken, fans van geschiedenis en kunst, fans van architectuur en ga zo maar door. In de zestiger jaren van de vorige eeuw had je nog wel een het idee dat je Maastricht voor jezelf had. Nu deel je Maastricht met een onophoudelijke stroom dagjesmensen die zich oefenen in het slenterend anderen in de weg te lopen. Goed voor de economie van de stad, niet echt goed voor de kwaliteit van de uitstraling. Neemt niet weg dat ik nog altijd zo in het centrum zou gaan wonen als we daar het geld voor hadden.

Langzaam begin ik de spanning van deelname aan gemeenteraadsverkiezingen op 3 maart te voelen. Er moet nog ontzettend veel gebeuren en dat komt op de schouders van een nogal beperkt aantal mensen. Daar komt nog bij dat ik echt niet alleen maar daar mee bezig wil zijn. Er moeten deze winter nog wat kasten op de logeerkamer op de eerste verdieping af en ik wil eindelijk beginnen met het mogelijk maken van modeltreinverkeer op de zolder. En ik ben begonnen in Curriculum Vitae van Victor Klemperer. Dat wil ik deze winter ook achter de rug hebben. Ik weet niet hoe het komt maar ik betrap mezelf op een stille voorkeur voor de Duitse literatuur en geschiedenis. Niet dat je me daar van alles over kunt vragen - nou ja, vragen mag wel maar ... – want ik ben niet iemand bij wie het gelezene lang beklijft. Mijn brein is altijd meer geschikt geweest voor het plezier van het lezen als zodanig en slaagt er maar niet in inhoud lang vast te houden.

Dat is altijd zo geweest. Namen, titels, jaartallen, gebeurtenissen, processen, citaten, versregels, hele gedichten bleven direct oproepbaar een week en soms wat langer hangen. Waarschijnlijk was de noodzaak voor langer noch professioneel noch vanwege passie groot genoeg. Ik heb het wel altijd als een groot tekort ervaren. Ben helaas niet de eigenaar van een fotografisch geheugen, noch van een repetitief vermogen dat me tot overzichtelijk en traceerbaar archiveren van kennis in staat stelt. Dat heeft ertoe geleid dat ik te vaak zelf het wiel heb zitten uitvinden. Dat heeft me creatief gemaakt maar het is ook erg vermoeiend.

Dat hele complex heeft er – en dan ga ik even kort door de bocht want niets is absoluut – toe geleid dat ik in bijna elk gesprek als het ware from scratch begin. Ik moet er steeds op vertrouwen dat de kennis en ervaring die diep in mij liggen opgeslagen mij ter plaatse en op dat moment niet in de steek zullen laten en mij hun goede diensten zullen bewijzen. Opdat niet alles vergeefs is geweest. Het maakt me meer tot een weifelende onderzoeker dan tot trefzekere deskundige. Een onderzoeker die niet altijd weet waar zijn kennis een plek zullen vinden in de grotere samenhang in hoofd en hart en wat ze daar zullen gaan uitspoken. Het klinkt allemaal heel interessant maar geloof me, je wilt er niet mee leven. Met veel te veel interesses en veel te weinig focus.

Heb overigens enkele dagen geleden het eerste deel van Nop Maas' biografie van Gerard Cornelis van het Reve uitgelezen. Goed gedaan Nop. Weet nu weer even meer van Reve dan ik ooit geweten heb. Vond met name de beschrijving van diens Engelse periode en het verlopen van zijn relatie met Hanny Michaelis erg informatief. En wat een eigenzinnige geest. Maar dat wisten we al. Ook de laatste hand gelegd aan Taal is zeg maar echt mijn ding van Paulien Cornelisse. Leuk boekje in het spoor van taaltrendvolger Jan Kuitenbrouwer maar ook op verre afstand van Hugo Brandt Corstius met zijn Opperlandse taal- & letterkunde en de herziene versie Opperlans! Taal- & Letterkunde. Qua diepgang, breedte en diversiteit dan. Een aanradertje voor iedereen die zich kan laven aan de verrassing die taal is. Waar Reve dan weer het bewijs van levert. Hij heeft dankzij zijn conservatieve maar ook creatieve geest als geen ander afstandelijk, behoudend, archaïsch, formalistisch en soms precieus taalgebruik weer behoorlijk spannend gemaakt. Je moet ervan houden, natuurlijk, maar dan heb je ook wat.

Nog even naar die verkiezingen. Ik sta nummer 2 op de lijst PvdA GroenLinks D66. Ik wil niet zeggen dat me dat overkomen is maar toen we naar Meerssen verhuisden, had ik niet het voornemen de politiek in te gaan. Toen een jaar of twee geleden uit de huidige PvdA-GroenLinksfractie in de gemeenteraad de vraag kwam de leden te ondersteunen ben ik op dat verzoek ingegaan. En van het een kwam het ander. Meedoen in de lokale politiek is een van de manieren om een plekje te vinden in het Meerssense. En er is ook hier voldoende aan de hand dat het de moeite waard maakt je erin te verdiepen. En ook hier zijn er mensen voor wie ik als lid van de Partij van de Arbeid graag een lans wil breken. De partij ligt dan wel zwaar onder vuur – en naar mijn idee ook terecht – maar ik blijf ervan overtuigd dat de sociaal-democratie beter werk kan leveren dan het liberalisme of religieus geïnspireerde quasi ideologie. Ik zal de komende maanden wat vaker rapporteren over de voortgang van onze campagne. Jawel!

Rest mij je voor dit moment een fijne jaarwisseling toe te wensen. En een gelukkig en gezond 2010. Gezond naast gelukkig omdat ik me realiseer dat er mensen zijn die ongezond toch nog gelukkig kunnen zijn. Dat hebben in de achterliggende jaren bijvoorbeeld T. en M. en M. en F. ons laten zien. F. is er niet meer maar we denken nog altijd vaak aan haar. T. en M. en M. zijn er nog en we hopen dat dat nog heel lang zo zal blijven. Ook B. heeft aan dat besef een belangrijke bijdrage geleverd. En Max Boon, zoon van Venrayse ouders. Dit naar aanleiding van het interview dat hij

Elsevier gaf en dat geplaatst werd in het dubbeldikke eindejaarsnummer. Max verloor bij de aanslag op vrijdag 17 juli 2009 in Jakarta beide benen en hield er bovendien ernstige brandwonden en een verbrijzelde rechterarm aan over. Je kunt hem bezoeken op www.maxboon.nl.